

GERONIMOHOORSPELEN

Dodenhuis

Een scenario geschreven door de heer J. de Boer.

DODENHUIS

SERIE 3

Uitgewerkt door J. de Boer

NEGENDE DEEL

"De moordenaar moet zich melden!"

Cleveland keek Pat aan en een grijns trok over zijn gezicht.

- Merkwaardig, zovaak als ik jou op de meest onverwachte ogenblikken tegenkom! Iedere keer weer duik jij op en net als geen behoorlijk mens je verwacht! En je schijnt er nog een soort van kwaadaardig plezier in te hebben ook!

In grote agitatie keek het kamermeisje hem aan en ze schudde heftig haar hoofd: — Nee, inspecteur, dat is niet waar! Maar u moet weten, dat ik....

- Ja, een boek gelezen heb, viel de politieman haar in de rede. Dat ken ik nou wel.

Maar Pat ontkende: — Nee, inspecteur, dat wilde ik helemaal niet zeggen. Ik....

Cleveland liet het meisje geen tijd voor verdere verklaringen.

- Wat je wel te zeggen hebt, komt zo dadelijk, zei hij kort en daarna wendde hij zich koel tot de ander: — Juffrouw Beatrice, u blijft hier op uw kamer! U mag die niet verlaten!

- Ik ben dat geen seconde van plan geweest, man. Ik vraag me alleen af hoelang ik jou daar nog moet dulden!

Met een voldoening, die hij niet probeerde te verbergen, antwoordde de detective: — U zult nog veel meer moeten dulden in de komende uren, denk ik zo! Ik elk geval: u weet het. U krijgt een wacht voor de deur en de deur blijft open!

Geschrokken keek Beatrice hem aan: — Nee!

- Ja! U wordt voortdurend gecontroleerd. U weet heel goed, dat de deur naar de gang niet de enige is waardoor u uw kamer kunt verlaten. Ik moet weten; dat u er voortdurend is en.... er blijft!

Bot viel de oude vrouw uit: — Je bent nog veel groter nul, man, dan ik gedacht heb!

- Het is altijd prettig als men de verwachtingen van iemand met zoveel inzicht en mensenkennis als u, overtreft. U heeft me dus begrepen!

Zonder verder antwoord af te wachten, draaide de inspecteur zich om. Kort zei hij tegen Pat: — Kom mee, juffertje! Nu jij!

Samen liepen ze de gang op. Miss Conwell en de kolonel volgden.

- Heeft u mij nog nodig, inspecteur? informeerde Moore.

- Nee, kolonel, dank u. Ik wilde gaarne met dit meisje alleen spreken.

- Dan zal ik maar naar mijn kamer teruggaan, zei de jonge vrouw vriendelijk.

De inspecteur glimlachte: — Heeft u er geen bezwaar tegen, miss Conwell?

- Niet in het minst, inspecteur.

Even keken ze elkaar aan en dat ogenblik voelde de politieman zich zeer onzeker. Toen trad, hij met Pat de kamer binnen.

- Zo, ga jij nu maar es zitten, dan kunnen wij eens rustig met elkaar praten.

- Gaat u mij weer verhoren, inspecteur? vroeg het meisje gretig.

- Ja. Wat zou dat? Heb je er iets op tegen?

Pat schudde heftig haar hoofd: — Nee. Ik vind het juist reuzeleuk! 't Is zo echt!

Even was de detective verbluft. Hij keek het meisje aan maar op haar gezicht was alleen maar zeer hevige belangstelling te lezen. Haar ogen glinsterden in de emotie van het moment.

Cleveland bukte zich weer over zijn papieren.

- Mm, zei hij. Zo. Ja, ja. Maar dit is nog een beetje meer dan „zo echt!“ weet je? Dit is nog een tikje gevaarlijk ook!

- Gevaarlijk, inspecteur? kwam Pat weer enthousiast. Is het echt gevaarlijk? U hoeft zich over mij werkelijk geen zorg te maken! Weet u: ik ben alleen maar bang als ik niemand bij me heb. Zo gauw als er iemand bij me is, durf ik alles! Moet u es horen, inspecteur: kent u dat boek van dat spook om vijf minuten na middernacht? O, dat is....

Cleveland trachtte voorzichtig de stroom te stelpen: - Ja, nou moet je die boekjes er eens buiten laten, hè?

Pat knikte: — Ja, inspecteur. Maar dat moet u echt eens. gaan lezen. Zo eng! Reuzeleuk! Daar komt een man in voor, die is eigenlijk al meer dan tien jaar dood, maar elke nacht....

Opnieuw wendde de inspecteur een beminnelijke poging aan: — Ja, ja, dat lijkt mij ook echt een heel mooi boek, maar ik wilde nu toch liever eerst eens ergens anders met jou over praten, begrijp je wel?

Grif gaf het meisje dat toe: — Ja, inspecteur, dat begrijp ik. best, maar u moet weten: als je veel boeken gelezen hebt, kun je gemakkelijker....

- Natuurlijk, natuurlijk. Maar de praktijk is vaak heel anders dan ze in boekjes vertellen, hè?

- Dat moet u niet zeggen, inspecteur! Ik heb es een boek gelezen van een geheime gang en hier heb je echt een....

Cleveland knikte haastig: — Een geheime gang, ja. En daar ben jij in terechtgekomen, hè?

- Niet terechtgekomen, inspecteur, ik heb hem gevonden! En je kan er helemaal in rondlopen! Om alle kamers, die aan de buitenkant, liggen! En als je doorloopt, kom je weer op dezelfde plek uit. En je kunt ook naar de tweede en derde etage, want, er zijn van die smalle trappen! Stenen trappen, weet u? Maar dat heb ik na die ene keer nooit weer geprobeerd!

- Die ene keer? Wat bedoel je?

- O, inspecteur. Ik liep in die gang en ik zocht natuurlijk en toen vond ik een trap en ik wou die gaan en toen greep me iemand bij de arm en die zei: En nou gauw deruit! Heel gauw! Echt eng! Reuzeleuk, inspecteur!

- Was dat een man of een vrouw?

- Het was een sissende stem, inspecteur!

- Kon je iemand zien?

- Nee, inspecteur. Ze schenen met een heel sterke elektrische zaklantaarn recht in mijn ogen en ik was natuurlijk helemaal verblind.

- Natuurlijk. En daarna ben je niet meer in de geheime gang binnengegaan?

- Jawel, inspecteur. Eergisteravond. Weet u: ik dacht: je moet door die gang overal kunnen komen en kijken en dan kun je misschien van alles ontdekken, want stel je nou es voor, dat ik de moordenaar toch vind en dan grijp ik hem beet en hou hem mijn revolver voor en....

- Heb jij dan een revolver?

- Ik.... eh.... ja, inspecteur.

- Hoe kom je daaraan?

- Die heb ik.... gestolen, inspecteur. Ik zag hem liggen en ik dacht: die kan best te pas komen en toen.... begrijpt u wel?

- Waar zag je die revolver liggen?

- Dat was diezelfde avond van toen ik dat andere gevonden heb. Dat was daar ook, inspecteur!

- Nou moet je es luisteren, Pat. We zitten hier nu als twee goede vrienden met elkaar te praten en we zijn allebei op jacht naar de moordenaar, is 't niet waar?

- Ja, inspecteur!

- Goed. Dan moet je nou proberen om je alles wat je gezien en gehoord hebt, zo nauwkeurig mogelijk te herinneren en het zo duidelijk als je maar enigszins kunt, te vertellen, want ik geloof, dat jij zeer belangrijke ontdekkingen hebt gedaan, begrijp je wel?

- Ja, inspecteur, echt reuzeleuk! Weet u, vroeger al, toen ik nog een klein kindje was, wou ik altijd al detective worden en dan zei mijn moeder: Pat, zei ze....

- Ja, laten we je moeder er nou es even buiten laten. Misschien had ze het niet eens goed gevonden, want....

- O, jawel, inspecteur. Mijn moeder was er echt dol op!

- Goed Dan doen we het nu met medewerking van je moeder. En vertel nu maar es wat je en waar je het gevonden hebt!

- O, moet u horen, inspecteur! Ik had die gang ontdekt. De eerste keer was ik er bijna in gevallen, net als toen, maar ik had me weten vast te houden en zo vond ik toen de deur, Maar ik was doodsbenauwd, begrijpt u wel en ik durfde er niet in. Toen zat ik op een avond boven in mijn kamer en toen las ik in een boek, o, moet u horen, inspecteur, dat moet u vast gaan lezen. Dat is zo verschrikkelijk eng, van een moordenaar, die elke nacht om....

- Om vijf over twaalfen, ja, dat heb je al verteld.

- Nee, maar dit nog niet. Dat hoort er echt bij, inspecteur. Die dooje moordenaar loopt 's nachts door die geheime gang, als spook natuurlijk en dan kijkt hij in de kamers! En toen ik dat las, inspecteur, zat ik gewoon te rillen van doodsbenauwdheid, maar; toen opeens dacht ik: je kan in de kamers kijken als je in onze geheime gang bent en weet u, toen kon ik me gewoon niet meer houden en toen ben ik erin gegaan. O, het, was verschrikkelijk eng, want het was er zo koud net als in een grafkelder en de wind maakte buiten om de muren van die rare geluiden en je hoorde de zee te keer gaan en alles was gewoon verschrikkelijk eng, maar ik ben toch doorgelopen. Ik was echt op alles voorbereid, zoals ze dat noemen. O, inspecteur kent u dat fijne boek van „De geest van graaf Gozewijn!”

De inspecteur knikte haar welwillend toe. Hij was tot de conclusie gekomen, dat er geen ander middel was dan de allergrootste welwillendheid.

- Ik ken het nog niet, maar ik zal het heus gaan lezen, dat beloof ik je.

- Dat moet u heus doen. Het is een reuzeleuk boek!

- Dat geloof ik graag. Maar ga nou door. Je liep in die gang en toen?

Pat knikte geestdriftig.

- Ja, ik liep daar net als de geest van graaf Gozewijn en het was er stikdonker en je hoorde niets! Ik had een zaklantaarn en ik zocht, maar ik vond niets en toen opeens zag ik licht! En heel klein beetje licht, maar het was er en ik erop af! Mijn benen stonden gewoon onder me te trillen en ik kon ze maar niet weer rustig krijgen en gewoon, maar ik dacht: Nou - Plotseling keek de detective haar in spanning aan - je echt een koelbloedige detectieve bent! Ik liep door, inspecteur en het trillen ging werkelijk een beetje over. Op dat licht af natuurlijk! Het was een spleet en ik kon erdoor naar binnen kijken. Ik zag een kamer en ik zag nog net, dat Millner naar de deur liep en eruit ging. Ik wachtte een ogenblik maar er gebeurde niets en er kwam ook niemand. Toen ben ik gaan zoeken vlak bij de spleet en tegen de muur gaan drukken en toen vond ik een kleine deur, die open ging en ik stapte heel voorzichtig de kamer in. Ik luisterde scherp inspecteur, want er kon natuurlijk ieder ogenblik iemand binnenkomen en ik kon de deur ook niet op slot doen. Ik liep naar een tafel, die in een hoek stond. Daar zat een la in en die trok ik open! In die la zag ik drie revolvers liggen en ik nam er een uit!

In spanning had Cleveland geluisterd.

- Was die revolver geladen? vroeg hij toen.

- Dat weet ik niet, inspecteur. Daar heb ik geen verstand van. Mijn benen waren weer heel erg begonnen te trillen en ik weet nog, dat ik dacht: Als je niet oppast, Pat, gaat die revolver opeens met een reuzeknal af en dan weet je niet wat er gebeurt en daarom hield ik toen maar met trillen op.

De politieman kon met moeite een lach bedwingen.

- Ging dat? vroeg hij ernstig.

- O, ja, inspecteur. Ik was opeens reuze dapper. Als er toen iemand binnen gekomen was, had ik vast geschoten.

- Aardig, prees de inspecteur. Echt reuzeleuk. Maar ga door. Je nam die revolver en toen?

- Toen keek ik op de grond en toen zag ik die foto liggen. Dat was die kiek, waar u nu....

Plotseling keek de detective haar in spanning aan.

- Juist. En toen?

- Toen heb ik die foto opgeraapt en bij me gestoken.

- Heb je daar in die kamer nog meer gevonden dat je ook meegenomen hebt?

Pat schudde heftig haar hoofd.

- Nee, inspecteur, Echt niet!

- Goed. En wat heb je toen gedaan?

- Ik ben heel zacht sluipend weer naar de geheime deur gegaan en de gang in. De deur heb ik achter me dicht gedaan. Dat ging heel gemakkelijk en toen ben ik teruggelopen.

- Wist je de eerste deur terug te vinden?

- Ja, inspecteur. Ik had een groot stuk kalk uit de gang op de plek neergelegd. Dat had ik eens in een boek gelezen. O, inspecteur, dat was een prachtig....

Haastig viel Cleveland haar in de rede: — Nee, nee. Nu blijven we even bij je verhaal. Ga verder.

- Nou, toen kwam ik er weer uit en toen ben ik naar juffrouw Beatrice gegaan.

- Waarom ging je juist naar haar?

- O, juffrouw Beatrice was erg aardig voor me geweest.

- O ja? Zo maar opeens?

- Nee, inspecteur, eerst niet, maar toen ze hoorde dat ik detective was en dat ik allerlei dingen ontdekt had, toen veranderde alles. Ze wilde, dat ik haar alles vertelde en dat ik haar voortdurend op de hoogte hield en het is echt waar, inspecteur: het is heus een aardig mens!

- Ja, ja, gaf de inspecteur toe en op zijn gezicht was niets te lezen: dat heb ik ook al wel eens gedacht.

- De mensen beoordelen haar helemaal verkeerd, meende Pat. Ze is voor mij reuze vriendelijk.

Cleveland knikte: — Ja, dat begrijp ik. Nou kijk es, Pat. Ik begrijp het nu wel zo'n beetje. In elk geval heb jij ons met jouw onderzoek grote diensten bewezen en ik zal dat, als alles afgelopen is, ook in mijn rapport zetten en ik zal het ook aan de journalisten meedelen!

Met grote, enthousiaste ogen keek Pat hem aan.

- O, inspecteur, zou ik dan in de krant komen?

- Vast en zeker. Met je portret erbij!

- Reuzeleuk! juichte het meisje.

- Maar zover zijn we nog niet, hè? kalmeerde de politiemans haar. Nu ga je naar je kamer terug, je haalt die revolver en je brengt die bij mij. Dat lijkt me veiliger, want zo'n ding kon toch nog es afgaan, begrijp je wel?

- Ik geloof niet, dat er kogels inzitten, inspecteur.

- Nee, maar breng hem toch maar hier. En dan verder vertel je natuurlijk aan niemand, dat, dat wij hier samen als detectives onder elkaar gesproken hebben!

Pat knikte diep instemmend: — O, nee, daar kunt u vast op rekenen, inspecteur!

- Goed. Dan ga je nu maar. Dag, Pat! En nog wel bedankt. En als ik nog es een raadsel heb, waar ik niet uitkom, zal ik aan je denken!

- O, reuzeleuk, inspecteur! Dag, inspecteur!

Alle twee lui uitgestrekt in een makkelijke stoel zaten Cleveland en Moore voor de vlammeende en knappende haard.

- Merkwaardig, die kleine Pat, lachte de kolonel.

- Herinnert u zich nog, wat ik een paar dagen geleden zei? vroeg de inspecteur. Ik zei toen, dat ook zo'n klein en onschuldig lijkend meisje als Patricia Smith niet buiten de kring van verdachten valt.

Weer lachte Moore ongelovig: — Maar nu zoekt u het, dunkt mij toch wat al te ver! Ik heb u toen bij die gelegenheid geantwoord, dat Pat altijd zo geweest is. Ze leest maar boekjes en ze kan het maar niet laten om iedereen daarvan te vertellen.

Cleveland zweeg een ogenblik. — Ik wil u eens iets vertellen uit mijn praktijk, zei hij toen. Het was een moordzaak in een van de deftigste buurten van New York en het was daarom nogal ingewikkeld en moeilijk omdat alle betrokkenen mensen waren uit de werkelijke upper ten. Er waren maar liefst drie moorden gepleegd en ze waren uitstekend voorbereid en met groot raffinement uitgevoerd. Verdacht kon ieder uit de kring zijn en niemand! In elk geval iedereen in huis evenveel. Nu was een van de huisgenoten een zeer zachtzinnig, laat ik liever zeggen onnozel man, een half broer van de heer des huizes, die het eerste slachtoffer was geweest. Die zachtzinnige onnozele hield zich alleen maar bezig met zijn goudvisjes en zijn witte muizen en niemand besteedde enige aandacht aan hem. Totdat tenslotte bleek, dat hij de drie moorden op zijn geweten had, dat hij ze met grote sluwheid had uitgevoerd en dat hij bovendien werkte aan de

voorbereidende maatregelen voor de vierde moord! Sindsdien....
enfin, u begrijpt me!

- Goed, gaf de kolonel toe, maar het motief was hier vrij duidelijk, inspecteur. Maar Pat, welk belang zou zij gehad kunnen hebben bij.... Nee, u zoekt het te ver!

Plotseling vroeg de politieman: — Heeft u wel eens gedacht over het mogelijke motief in deze zaak. kolonel?

- Jawel. Al herhaaldelijk. Maar mijn denken heeft mij niet wijzer gemaakt. En u?

- Ik geloof, dat we aanzienlijk verder zouden zijn als we de twee zoekgeraakte documenten van inspecteur Mac Williams in ons bezit konden krijgen. En ik weet waar die zijn! Gecombineerd met een paar andere gegevens zijn we er! Want in die twee documenten heeft de vermoorde inspecteur iets geschreven, dat voor de moordeenaar zeer gevaarlijk moet zijn, iets dus, dat ons zegt waarom de moordenaar van de oude Peterson tot de tweede moord moest overgaan, wilde zijn eerste misdaad niet ontdekt worden. En in dat verband wilde ik iets met u afspreken, kolonel. U kunt mij namelijk een zeer grote dienst bewijzen.

Hoffelijk antwoordde Moore: — U weet, als ik iets voor u kan doen, dat ik dan gaarne tot uw dienst ben.

Cleveland was naar de kamer van miss Gonwell gekomen om de laatste maatregelen te bespreken.

- U gelooft dus, inspecteur, vroeg de jonge vrouw, dat u weet wie er nu uit ons, laat ik zeggen „kansspel” te voorschijn zal komen?

- Na wat u mij heeft verteld, antwoordde de detective, geloof ik wel met zekerheid te mogen aannamen: — ja!

Miss Conwell schudde haar hoofd.

- Dan moet ik u tot mijn spijt zeggen, inspecteur, dat u zich naar alle waarschijnlijkheid vergist en dat u nog voor grote verrassingen zult komen te staan. Melden moet hij zich, dat staat vast! De moordenaar, is ervan overtuigd, dat hij de bedoelde documenten in handen moet hebben voor wij de gelegenheid hebben om ze te lezen. De val is dus goed gezet, maar.... ik voorspel u, dat we er daarmee niet zijn! Het is namelijk iets meer dan mijn intuïtie, die me dat zegt! Maar goed: in elk geval zal de schuldige nu moeten trachten de bewuste papieren zo snel mogelijk in handen te krijgen en hij of zij zal dat vannacht proberen. Ten eerste omdat wij de weg daarvoor vrij gemaakt hebben en ten tweede, omdat hij weet, dat het zijn laatste kans is.

- Juist. Ik heb alle bewoners van het huis precies gezegd wat wij afgesproken hebben, miss Conwell. Uitgezonderd tante Beatrice en Carl Lawrence heb ik ze allemaal gesproken. Naar die twee ga ik zo dadelijk. Allen moeten ze van elf uur vanavond af in mijn kamer zijn. Ze moeten de sleutel van hun kamer in het slot laten steken om u en mij de gelegenheid te geven ieder ogenblik, waarop wij dat wenselijk of nodig oordelen, daar binnen te treden. Ik heb Pat in het diepste geheim verteld waar de papieren zich bevinden en haar verzocht er met niemand over te praten. We mogen dus aannemen, dat zij het aan ieder, die het horen wil eveneens in het diepste geheim weer oververtelt en dat ieder momenteel dus volkomen van dat feit op de hoogte is, tenzij....

- Dat „tenzij" kunt u rustig uitschakelen, inspecteur, kwam miss Conwell rustig.

- Goed. Dan valt er verder voorlopig voor ons niet veel meer te doen, geloof ik.

- Uitstekend, prees de jonge vrouw. Dan heb ik goede hoop, dat wij vannacht zullen slagen. Weten doen we voldoende. We zullen alleen nog het bewijs moeten leveren. Ik behoef u als geroutineerd vakman niet te zeggen, dat u tot het uiterste op uw hoede moet

zijn. We komen niet tegenover de eerste de beste dilettant te staan. Onze positie kan zeer gevaarlijk worden!

De inspecteur knikte ernstig: — Ik weet het en ik heb daar rekening mee gehouden. Ik moet nu naar Carl Lawrence en juffrouw Beatrice.

- Good luck, inspecteur en.... mijn hartelijke dank voor de prettige wijze, waarop ik met u heb mogen samenwerken.

- The same to you, miss Conwell en ook: Good luck!

De inspecteur stak zijn hand uit, die de jonge vrouw hartelijk drukte. Toen ging hij.

Het eerst, begaf hij zich naar Lawrence.

- Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken? was de ironische vraag, waarmee hij werd ontvangen.

Cleveland negeerde de ironie volkomen en zei rustig: - Ik begrijp, dat u, laat ik zeggen.... weinig goede verwachtingen van mij hebt, maar ik kom deze keer.... Kunt u Millner even waarschuwen?

Verbaasd keek Lawrence, hem aan: — Millner waarschuwen? Ik begrijp u niet.

Met een spottende lach om de lippen keek de inspecteur hem aan.

- Laten we geen verstoppertje meer spelen, meneer Lawrence, adviseerde hij. Speelt u uw bekende motief even, dan komt Millner immers!

- A! Juist!

Een seconde scheen Lawrence overdonderd. Toen complimenteerde hij de ander: — U is wel scherpzinnig!

Hij ging naar de piano en speelde:

(Klik op bovenstaande player om de "riedel" van Carl Lawrence te horen. Met dank aan Jack Mulder!)

De twee wachtten zwijgend. Het duurde maar even. Toen kwam Millner.
- Ik wou juist.... begon hij. Toen zag hij Cleveland staan. Zijn gezicht verstarde.

- Ja, ik had u laten roepen, Millner. Ik had u hier nodig en ik dacht dat u het snelst zou komen als meneer Lawrence even zijn muzikale waarschuwing afgaf.

De inspecteur wendde zich weer tot Lawrence: - Meneer Lawrence, ik had Millner reeds gezegd, dat hij zich als uit arrest ontslagen kon beschouwen en ik kwam u en Millner nu mijn excuus aanbieden voor de last, die ik u heb veroorzaakt.

De jonge man boog licht het hoofd.

- Het was niet belangrijk, antwoordde hij. Maar.... daarvoor zult u wel niet alleen gekomen zijn, denk ik?

Cleveland glimlachte even.

- Nee, inderdaad niet, zei hij toen. Ik kwam u zeggen, dat alle bewoners van het huis zich vanavond om elf uur in mijn kamer moeten melden!

- Bij u? Waarvoor is dat?

De vraag klonk zeer geïrriteerd, maar de inspecteur ging noch op de vraag noch op de toon in.

- U moet de sleutel van uw kamer in het slot laten steken, zodat miss Conwell en ik ieder ogenblik uw kamer kunnen binnentreden, ging hij rustig verder. Dit betekent voor u en de anderen geenszins arrest. Als u een werkelijke reden hebt, kunt u zich gerust even naar uw kamer begeven.

- En wie zal de geldigheid van die reden uitmaken, inspecteur?

De vraag kwam nu zonder ironie.

- Dat zult u wel merken als u er is, was het koele antwoord. Ik wens de heren goedenavond. Tot straks dus.

Cleveland draaide zich om en verliet het vertrek. Hij begaf zich rechtstreeks naar de kamer van tante Beatrice, die hem nors en gereed voor de afweer ontving.

- Wat moet je?

- Ik zou u graag even willen spreken, juffrouw Beatrice.

Ze opende de deur verder: — Kom binnen, maar maak het kort.

- Ik kwam u zeggen, juffrouw Beatrice, dat we gelukkig het einde van het drama naderen!

- Wat bedoel je, man?

- Ik bedoel, dat wij ons materiaal verzameld hebben en dat we menen nu in staat te zijn de dader te grijpen.

- De dader, waarvan?

- De moordenaar van Peterson en inspecteur Mac Williams, antwoordde Cleveland met voldoening.

Beatrice lachte honend.

- En dat is het dan, hè? smaalde ze. Daarvoor moesten ze hun zogenaamd knapste kop uit New York sturen!

- Ik geloof, dat ik wel weet wat u bedoelt, juffrouw Beatrice, maar ik geloof ook, dat ik wel zeggen mag, dat u.... zich vergist!

- O, ja, vergis ik me? viel Beatrice sarcastisch uit. Overtuig me daar dan van, man! Tot dusver heb je niet anders gedaan dan fouten maken en die gekkin, die ik eerst nog voor een verstandig mens aanzag, heeft je braaf op al je stomme wegen gevolgd! Maar wat kwam je eigenlijk doen? Ik heb er meer dan genoeg van!

De inspecteur wachtte even voor hij antwoord gaf.

- Ik heb zopas van het kamermeisje Pat gehoord, antwoordde hij toen langzaam, dat u zo'n aardig mens bent en dat we ons allemaal verschrikkelijk in u vergissen.

Beatrice schrok hevig.

- Hè? Wat heeft ze jou verteld? vroeg ze haastig.

- Niets, juffrouw Beatrice. Niets! Maak u niet ongerust. Ik ben hier alleen gekomen om u een mededeling te doen: U en al de anderen, die dit huis bewonen, moeten om elf uur in mijn kamer komen.

- Waarvoor is dat?

- Als u en de anderen daar zijn, zullen miss Conwell en ik eveneens komen en de moordenaar aanwijzen en arresteren!

Beatrice lachte alleen.

- U schijnt niet veel vertrouwen in ons te stellen., merkte Cleveland minzaam op.
 - Nee, dat stel ik inderdaad niet.
 - Goed. U moet de sleutel van uw kamer in het slot laten steken.
 - Nee, dat doe ik niet, kwam kort het antwoord, maar de inspecteur vervolgde in volmaakte rust: Dat zult u toch moeten. Miss Conwell en ik moeten kunnen binnentreden als wij dat noodzakelijk achten.
 - Als ik erbij ben, anders niet, hield Beatrice koppig vol.
 - Verzet tegen deze maatregel zal u niet helpen. Vanavond zal het zo moeten als ik u gezegd heb en ik raad u in uw eigen belang aan geen poging te ondernemen om aan dat bevel te ontkomen. Ik geloof u bovendien te kunnen zeggen, dat het vanavond de laatste keer is, dat.... Hij maakte de zin niet af.
 - Dat? Spreek door, man, drong Beatrice aan.
 - Nee, weigerde de inspecteur. Volgt u mijn instructies op ja of nee?
 - Een ogenblik weifelde de oude vrouw. Toen scheen ze een besluit te hebben genomen: — Goed, zei ze, ik zal er zijn.
 - Dan wens ik u goedenavond, juffrouw Beatrice en.... tot straks! Hij draaide zich om en verliet de kamer.
- Hij liep bij miss Conwell aan om haar rapport uit te brengen.
- En, inspecteur, zijn ze allemaal op de hoogte?
 - Ja, allemaal.
 - En.... nog verzet?
 - Alleen bij tante Beatrice.
- Miss Conwell lachte.
- Dus toch nog? Merkwaardig. Hoe laat is het, inspecteur?
 - Op slag van elfen.
- De jonge vrouw wendde zich tot haar assistente: - Je weet het, meisje, waarschuwde de jonge vrouw haar medewerkster, dit kan een van de gevaarlijkste ondernemingen worden, die jij tot dusver hebt meegemaakt. De inspecteur en ik zullen je geruime tijd met hen alleen moeten laten en....
- Kate maakte een afwerend gebaar: —Ik weet het. Maak je geen zorg.
- Goed, kind. Ga dan nu en hou je goed!
- Het meisje knikte de ander bemoedigend toe.
- Dank je. Ik zal mijn best doen. Goeden avond, inspecteur.
 - Het beste, juffrouw Kate.
- Het meisje ging.
- Zullen wij ook maar gaan, inspecteur? vroeg miss Conwell.
 - Ik ben gereed antwoordde Cleveland.

- Ik zal even op de gang kijken, zei de jonge vrouw.

Ze opende voorzichtig en geluidloos de deur op een kier en keek naar buiten. Toen wenkte ze de politieman: — Niemand te zien. Kom mee!

In de kamer van Cleveland waren alle bewoners van Dodenhuis verzameld. Zuster Kate was aan de tafel gaan zitten. Voor zich had ze de lijst met namen. De spanning in de kamer was zo groot, dat niemand luid durfde te spreken.

Mary wenkte haar zuster: — Kom hier bij me zitten, wil je?

Huiverend kwam Ray naar haar toe.

- Komt u ook, vader? vroeg Mary.

De kolonel kwam bij zijn dochters. Hij schoof een stoel aan en klopte Mary bemoedigend op de schouder.

- Moeten wij ons als gevangenen beschouwen, juffrouw Kate?

informeerde Carl Lawrence.

Heel rustig kwam het antwoord van achter de tafel: - In geen enkel opzicht, meneer Lawrence. De inspecteur en miss Conwell hebben mij alleen verzocht hier namens hen zolang de leiding te willen nemen tot zij zelf aanwezig kunnen zijn.

- En zou dat lang duren, denkt u? vroeg de jonge man nu ook zeer, zelfs iets te beleefd.

- Ze hebben mij daarover niet ingelicht, maar ik denk van niet, antwoordde het meisje. En ze voegde eraan toe: — Als u het mij vraagt, geloof ik, dat ze er op één ding na zijn!

- En wat is dat ene, denkt u? vroeg Lawrence weer.

- Ik meen gehoord te hebben, dat ze nog een paar zoekgeraakte papieren moeten hebben, maar hoe het precies zit, weet ik niet!

- Moeten wij hier daarop blijven wachten? kwam plotseling Millner.

- Als iemand van u een geldige reden heeft om even naar zijn kamer te gaan, mag hij of zij dat gerust doen, deelde Kate mee.

Even viel er een stilte, die zwaar en dreigend in de kamer stond. Plotseling zei Lawrence: — Ik.... eh....zou wel graag een boek willen halen.

- Haalt u dat dan, meneer Lawrence, zei Kate vriendelijk. Maar blijft u niet te lang weg.

Weer werd het stil.

- Ga maar even slapen kindje, zei Mary zacht. Je bent moe, niet?

Ray verzette zich: — Nee.... ik kan toch niet slapen. Zou dit lang duren, vader?

- Je hebt gehoord, meisje, dat de zuster dat ook niet weet.
- Miss Gonwell en de inspecteur zitten op onze kamer voor een bespreking, lichtte Kate hen in.
- Weet je dat zeker, jij? kwam nors Beatrice.
- Dat weet ik heel zeker, ja, bevestigde het meisje.

Weer bleef het een ogenblik stil.

- Merkwaardig, kwam plotseling de kolonel, ik.... eh....

Hij zocht in zijn zakken maar scheen niet te vinden wat hij verwachtte.

- Zoekt u wat, vader? vroeg Mary

- Nee, kindje, ik meende alleen, dat ik sigaretten bij me gestoken had.

- Wil ik ze even voor u gaan halen, kolonel, bood Frank Watson aan.

De kolonel schudde nee, maar bedacht zich blijkbaar: — Och nee, zei hij eerst aarzelend, maar voegde er dadelijk aan toe: — Of.... als de zuster er geen bezwaar tegen heeft.... Maar meneer Lawrence is ook al weg!

- O, dat is geen bezwaar, kolonel, meende Kate. Als Frank even wacht tot meneer Lawrence terug is....

Ze viel zichzelf in de rede: — Och, welnee, dat is toch ook al te gek! Ga maar even! Frank verliet de kamer.

Nors kwam de stem van Beatrice: — Blijven we hier vannacht! Konden die twee idioten niets anders bedenken?

- U gaat toch wel eens meer laat naar bed, juffrouw Beatrice, antwoordde het meisje zoet en dadelijk vatte Beatrice vlam: — Wat bedoel je?

- Niets, helemaal niets....

In de kamer van Millner hadden ze de grote kast iets van de muur geschoven. Daarachter konden nu twee personen staan.

Buiten woedde een hevige storm en in de grote kamer was het bepaald luguber.

- Ik sta wel zeer ongemakkelijk, meende de inspecteur. Houdt u het?

- Het gaat wel. We moeten wachten.

- Ja. Kunnen ze nu allemaal weg?

- Ik heb Kate gezegd het weggaan voor hen zo gemakkelijk mogelijk te maken, zei miss Conwell zacht. Uitgezonderd die ene. Die mag ze onder geen beding laten gaan!

- Ja, ja, dat is duidelijk. Maar weet de man in kwestie, dat hij hier moet zijn, op deze kamer?

- Hij weet, dat de foto hier gevonden is. Hij weet natuurlijk ook wat Pat heeft verteld en hij zal de documenten dus hier moeten halen.

- Ja. Ik wilde alleen nog maar de bevestiging van u horen. Om zeker te zijn, dat ik geen schakel vergeten had. Wachten dan maar weer.

Een ogenblik zwegen ze alle twee. Wild hilde de storm met fluitende tonen en woedende rukken om de oude muren.

- Hij moet komen, zei zacht de jonge vrouw, alsof ze zichzelf en haar partner moet wilde inspreken. Hij moet komen! We mogen het niet opgeven, hoe ellendig we hier ook staan.

Ze wachtte en luisterde. Niets. Alleen de storm en het wilde lawaai van de opgezweepte branding.

Zacht herhaalde ze het nog eens: - Hij moet komen. Hij weet, dat het zijn enige kans is.

De inspecteur gaf geen antwoord.

Plotseling hoorden ze het alle twee: zachte voetstappen in de gang.

Zacht en snel.

- Pasop, waarschuwde Cleveland fluisterend: - Ik hoor iets. Houw uw revolver gereed!

- Ja, pasop, daar komt iemand. Hij zit op de knop van de deur.

Alle twee hoorden ze hoe iemand zo zacht mogelijk de deurknop trachtte om te draaien. Toen ging de deur open en een flauwe lichtstreep uit de gang viel in de kamer.

Ze hoorden snelle voetstappen, toen het openschuiven van een lade en in dezelfde fractie van de seconde schoot fel en wit de sterke lichtstraal uit de elektrische zaklantaren van den inspecteur naar den insluiper.

- Handen omhoog!

Hard en scherp klonk het bevel, maar bijna tegelijkertijd klonk de kreet van miss Conwell: - Pas op, inspecteur! Pas op!

Het schot viel, maar ogenblikkelijk daarop was er de lichtstraal uit de lantaren van miss Conwell.

- Sta stil! Verroer je niet! Laat vallen die revolver!

Met een zware bons viel het wapen op de vloer.

Cleveland liep naar voren en terwijl hij langzaam in de richting van de ander kwam, zei hij met een grimmige voldoening in zijn stem: - Zo jij!

Dus toch!